

CONCURSOS PÚBLICS

Aparentment, el concurs públic és millor sistema que l'adjudicació directa per a la concessió d'un servei públic o una obra. Només aparentment. Els concursos també es poden dirigir a partir del plec de condicions. La Generalitat va adjudicar Aigües del Ter-Llobregat a una empresa

Jordi Xargayó

amb escassa experiència en el sector (Acciona) en detriment d'una de ben consolidada (Agbar). La concessió ha estat anul·lada pel TSJC. Aquesta setmana, Artur Mas es defensava de les acusacions de finançament il·legal argumentant que ningú havia trobat cap anomalia en les adjudicacions a Ferrovial. Tampoc s'ha detectat res il·legal en les concessions a constructores que, presumptament, han finançat el PP durant anys. Que no són

tontos ja ho donem per suposat. Aquesta setmana, l'Ajuntament de Girona ens ha sorprès amb l'adjudicació de les zones blaves de la ciutat a una multinacional de Madrid deixant Mifas, una associació gironina de persones amb discapacitat física, sense la feina que venia realitzant des de feia anys. Els criteris econòmics que ha prioritzat el concurs han beneficiat, lògicament, una gran empresa. I la funció social de Mifas com es mesura?

Cartes

Les cartes que els lectors enviïn a aquesta secció han de ser originals i exclusives i han d'arribar mecanografiades (amb una extensió màxima de 20 línies), signades, amb el número de DNI, adreça i telèfon de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònim ni amb inicials.

LES CARTES ES PODEN ENVIAR PER CORREU ELECTRÒNIC, A L'ADREÇA opinio.diaridegirona@epi.es.

La por al cos: mala cosa!

XAVIER SERRA BESALÚ. GIRONA.

■ A l'estiu tots solem tenir l'ocasió d'estar amb familiars, de fer tertúlies amb amics a la fresca, al lloc d'estiu... Per això comparteixo amb vostès un parell de preocupacions que han sorgit, i els en proposo solucions. No sóc pas «polític», en el sentit de viure'n d'això, ni tan sols estic cotitzant a cap formació concreta, però com a ciutadà em sento mogut a treure la por a molta gent.

Aquí hi ha les dues preguntes: a) si Catalunya optés per ser independent, com sé que seguiria cobrant la pensió? Això és a Madrid, oi?, la «guardiola» aquella...; i b) si som independents, hauré de renunciar al meu passaport espanyol? Com acreditaré la meua identitat?

Són preguntes reals, fetes per gent gran que m'estimo i per amics sincers. D'entre ells, una bona proporció són habitualment «castellanoparlants». Per tant, em preocupa que em preguntin això... perquè tenen por.

I és clar que fa por: la Guerra Civil, els anys cotitzats, que ens girin l'esquena... i fins i tot perdre la pròpia identitat.

La meua resposta és: les pensions de jubilació o semblants seguiran arribant igual perquè, al lí-

mit, caldria repartir la «guardiola» apilonada en els anys de vaques grasses, i perquè aquí es recullen molts impostos. Fins i tot, alguns diuen que seríem un país més pròsper en les finances públiques. No siguem porucs!

L'altra pregunta és complexa, però tots els passaports dels nacionals d'un estat de la Unió Europea tenen també la ciutadania europea (els Tractats ho reconeixen): per això hi ha les 12 estrelles al passaport. Suposo que el que caldria fer és afegir una nova identitat (passaport del nou país) i deixar uns mesos o anys -de comú pacífic acord amb la resta dels europeus- perquè cadascú triés. Força gent té «doble nacionalitat» (això mai ha estat un problema pels impostos, ni per a la identificació individual, laboral...). Caldria deixar un temps prudencial, i aleshores els 6 o 7 milions de persones que poden optar a la ciutadania catalana (dret a votar, etc.), aniríem triant, optant per aquesta o per quedar-se amb l'espanyola. Tampoc aleshores es perdria cap altre dret que l'electoral, i similars. Europa ens ajuda en això! No siguem porucs!

Ah! I uns bons amics em feien una tercera pregunta: sóc funcionari de l'Estat (Guàrdia civil, Correus...), què serà de mi?: res, cap problema. Catalunya en necessita, de funcionaris. I qui no vulgui ja té

una plaça a l'Estat espanyol. En fi, gent de Catalunya, joves i grans, amb feina o aturats, tranquils o impacients... siguem i sentim-nos lliures, però no siguem pas porucs. Això seria el pitjor!

Desconeixen els sentiments

JOAN JANOHER I SADURNI. VULPELLAC.

■ Amb quin criteri podem acceptar la incorporació d'un entrenador argentí? Considero improcedent la política que porta el Director Esportiu del Barça, ja que sembla que es vol oblidar dels segons tècnics que ha deixat en Tito.

Seria i és necessària la continuïtat dels amics Roura i d'en Rubi, que en principi havien de ser els homes puntals per tirar endavant l'estratègia de cara la propera temporada 2013-2014 i pel que sembla, no compten amb ells.

La recaiguda novament de Francesc Vilanova «Tito» no només ha desarticulat el programa previst, sinó que tampoc tenen la garantia de continuar al front dels seus càrrecs, per les condicions que pretén assolir el nouvingut, Senyor Martino. Això es pot molt bé definir com un insult i menyspreu a la gent de casa; si s'arriba a l'acomiadament d'ells, i a més del fisio corresponent, per atribuir-se el

tècnicament que els obliga a acceptar la proposta dels seus.

He de creure en la prudència dels directius del nostre Club, atès que el procés en qüestió seria nefast per a l'opinió dels socis, seguidors i simpatitzants del nostre Barça. Com poden permetre, si s'esdevé el cas, d'alliberar-se d'homes imprescindibles dintre l'organigrama de la plantilla; que potser s'han begut l'enteniment? O la directiva no està per l'afar de valorar la nostra cantera? Aquest desconeixement als sentiments semblarà recel i desconfiança als nois.

Transparència, sí, vergonya i solidaritat, no

FRANCESC BUIXEDA CABRÉ. SANTA PAU.

■ El President del Govern de la Generalitat ha fet un pas endavant en la transparència de la gestió pública, publicant els sous dels alts càrrecs. Molt bé, una iniciativa lloable, esperem serveixi d'estímul perquè la totalitat de les administracions públiques s'apunten al carro, ja ni ha prou d'amagar el que no es pot.

Fent comparatives entre les diferents administracions públiques, per exemple, el President del Govern d'Espanya cobra uns 78.000 euros anuals, el President de Cata-

lunya en cobra 136.800, els ministres del Govern central 70.000 i a casa nostra els consellers 103.100, fins a arribar als directores de serveis, que en cobren 76.200, és a dir 6.200 euros més que un ministre o 2.000 menys que el President de l'Estat. I no els fa vergonya? Ja ho sabem per referències, i no ens ho acabàvem de creure, ara ja està clar. A més s'han d'incrementar amb les retribucions complementàries (dietes, desplaçaments, membres de comissions, etc.) els desorbitats privilegis de què gaudeixen, i afegir-hi les retribucions que perceben els que a més tenen càrrecs en els partits polítics als quals pertanyen, no hi ha incompatibilitats, poden sumar tot el que vulguin.

L'actual generació molt més ben preparada ha de marxar fora, i la classe política no permet la regeneració mantenint-se en els seus pluricàrrecs en edats que ja s'haurien d'haver retirat. Us sembla bé i correcte?

I ara ens estan preparant per a rebre noves i contundents retallades que com sempre aniran contra la ciutadania, que no pot gaudir de cap privilegi i ni tan sols de rebre els serveis públics gratuïts. No se n'adonen que cada cop som més pobres i que això va en detriment de poder sortir de la crisi? Tenim més de 800.000 aturats i on està la seva solidaritat? Perduda, com la vergonya.

Gabriel Janer Manila

LA FORÇA DE LA VIDA

La senyora Ana Mato, ministra de Sanitat, ha dit públicament que, si de cas una dona no té un home per tenir fills, això no ha d'ésser considerat un problema mèdic. És evident que si una dona no té un mascle que l'embarassi no pot ser considerat un problema de salut pública. Llavors -i aquí està el quid de la qüestió- cap dona que no sigui considerada estèril podrà re-

bre tractaments de reproducció assistida. La sanitat pública només s'esforçarà a embarassar les que puguin provar que són eixorques contra la seva voluntat.

Però com es podrà provar l'eixorquia? Un document enviat pel ministeri que presideix la senyora Mato a les comunitats autònomes assegura que la infertilitat «és l'absència de consecució d'embaràs després de dotze mesos de relacions sexuals amb coït vaginal sense emprar mètodes anticonceptius». Això vol dir que aquelles que han barrinat durant un any seguit sense posar traves a la concepció i, malgrat això, el seu ventre no s'ha vist beneficiat amb el fruit de l'amor, poden ser considerades de naturalesa eixorca. En definitiva, si vols que la sanitat pública es faci càrrec de la reproducció assistida, és a dir: t'embarassi per mitjans artificials, no et queda més remei que obtenir un diagnòstic d'esterilitat. Per tant, si has fet l'amor durant un any sencer, tant si hi has passat gust com si no t'hi has divertit, però no has procreat, tindràs tots els drets d'aquest món al diagnòstic.

Si no tens un home que t'embarassi, això

no és un problema mèdic. Potser allò que seria un problema mèdic seria que una dona quedàs embarassada sense la concurrència del mascle. Hi ha hagut casos, encara que no es diguin. El més conegut, el de Mariasantíssima. Però n'hi ha hagut d'altres molt menys espectaculars que s'han portat en secret. Com ha estat això? Un misteri.

La polseguera que tot aquest daltabaix ha alçat ens mena a una conclusió: en posar la condició d'esterilitat provada s'evidencia que no volen que la reproducció assistida pugui aplicar-se a les dones fadrines que volen tenir un fill sense la intervenció d'un home i, igualment, a les lesbianes. Ni unes ni les altres no podran provar que són eixorques i, per tant, quedaran discriminades del benefici de la fecundació assistida amb mitjans públics. I aquí és on volia arribar l'autoritat competent.

Si hem de fer cas a les intencions de la ministra, podem tenir per cert que Yerma, la protagonista de la tragèdia de García Lorca, frustrada per la incapacitat d'engendrar fills amb el seu home, Juan, seria atesa per la sanitat pública. La senyora Ana Mato pagaria

de bon grat la fecundació assistida de Yerma i evitaria el desenllaç tràgic amb què es tanca l'obra. Una dona casada anhela i cerca infructuosament ser mare. En adonar-se de la possible esterilitat de la seva parella, podria cercar lluny del matrimoni la solució, però les seves conviccions morals no li permeten tenir una relació amorosa extramatrimonial i tenir un fill amb un altre home. La *vieja pagana* li planteja la possibilitat al tercer acte, durant la romeria. «Aquí vienen las mujeres a conocer hombres nuevos y el santo hace el milagro». Perquè és evident que l'eixorc també pot ésser el mascle. I Yerma mata el marit justament perquè és eixorc. O perquè no arrenca.

La tragèdia de Lorca planteja el combat entre la fecunditat, simbolitzada per la pluja, l'aigua de la font i la llet, i l'esterilitat, simbolitzada per l'arena, la roca, la sequedat. Un combat que es fa present en el panorama actual de la creació cultural: la fecunditat és castigada per l'esterilitat. Com tantes vegades, la força de la vida torna a estar sotmesa a l'opressió i l'infortuni. Guanyen sempre els eixorcs.